

Tot renegant dels orígens

La història. Niça i Marse-lla, avui. Dino Fabrizzi, 42 anys, és el millor venedor de Maserattis, però en realitat es diu Mourad Ben Saoud, per tant, porta una doble vida davant la família, la xicoteta i els companys laborals, fins que la celebració del Ramadà li complica aquesta vida.

La pel·lícula. Si alguna emoció predomina el dia a dia de la gent humana, és la de la por. Pànic a no ésser estimat, a perdre la feina, al què diran, a no estar a l'alçada de les expectatives personals. Vaja, al fracàs... *Quiero ser italiano* (L'italien) posa en solfa tots aquests enunciatos totèmics a partir de la geometria invariable que sempre és la comèdia, sobretot si es juga al costumisme dramàtic. Estic dient que el francès Olivier Baroux (Caen, 1964) juga amb foc. Amb estètica de telefilm dels 70/80, allò de dividir la pantalla en quadrícules d'espots televisius, la comèdia muntada a partir de la gran mentida del Dino/Mourad, voreja el(s) límit(s) del polidament permisible. El cas és, però, que el director del film, assabentat del que es cou als marges del rebuig social, redreça el rumb i no s'aparta, finalment, ni un mil·límetre d'allò políticament correcte. Malgrat les hilarants sortides de to, producte d'un guió que va de corcoll entre l'encant farsaire d'un nivell de vida a tot i ple, i del melodrama familiar i lacrimògen a paraigua obert,

Quiero ser italiano aconseguix els seus objectius: tocar el punt sentimental de l'espectador i obligar-lo a reflexionar sobre el racisme quotidià. En temps on la immigració condiona la vida social de manera inestable, l'assumpció de la pròpia identitat pot ser, com en el cas de Dino/Mourad, tota una petita gran tragèdia personal. I aquí rau l'alliçonament moral del film, que com tota comèdia, deixa vist per sentència el cas presentat. A destacar el treball de Kad Me-

Quiero ser italiano

Director: Olivier Baroux.

Intèrprets: Kad Merad, Valérie Benguigui, Roland Giraud, Philippe Lefebvre.

França, 2010. 102'. JC Alpícat, Funatic Lleida.

rad encarnant aquest personatge simpàtic però dividit. I una pregunta: ¿Baroux, el director, s'hi identifica amb la seva criatura?

La imatge. Dino i la núvia aja-guts al jardí, i ell 'fent-li' l'amor amb paraules.

La frase. 'Tothom menteix', es defensa Dino/Mourad. ¿És el peatge a pagar per viure en societat? Clar que com amb el membre viril, la grandària és el que importa.

La recomanació. Incondicionals de la comèdia llatina amb moralina.